

op stap

De taxi staat voor.

Dan horen we eindelijk dat de vlucht niet doorgaat. En of we nog even de beslissing willen afwachten, wat er met de passagiers gaat gebeuren. Een geschreeuw van jewelste door de oververmoeide passagiers.

Om kwart over twaalf middernacht, twaalf lange uren verder, zitten we met z'n allen in een grote touringbus, op weg naar het Hilton Hotel, waar we de nacht zullen doorbrengen. Toerist in eigen land. Ontbijt en lunch zijn inbegrepen. Hmmm, dat kon nog even gaan duren. Tijdens de lunch krijgen we eindelijk het verlossende telefoontje; de vlucht gaat door. Er barst een spontaan 'hoera' los in de eetzaal. Om half twee rijdt de bus voor en om half vijf 's middags zitten we in het vliegtuig, richting Santo Domingo.

Een uurtje later zijn we er al en worden we door Carlos, onze taxichauffeur verwelkomd, die de vorige dag al ettelijke uren op ons heeft staan wachten, na eerst de rit van drie uur naar het vliegveld te hebben afgelegd. Gelukkig is de technologie tegenwoordig van dien aard, dat we de vorige dag steeds in telefonisch contact met hem waren en hij dus van onze (?) vliegtuigperikelen op de hoogte was. Toen wij hadden gehoord dat de vlucht gecanceld werd, besloot hij maar naar huis terug te gaan, weer drie uur onderweg. Ons voorstel om in een hotel in de stad te blijven slapen, sloeg hij af. Vandaag legde hij dus weer hetzelfde traject af.

Daar staat hij dan, met een brede glimlach op z'n gezicht. Hij kent het groepje al en weet dat het een aangename lange rit wordt. We krijgen een warme brasa en onze koffers worden ingeladen. Dat is echt 'kunst- en vulwerk', want om zeven passagiers en zeven-en-meer koffers in een taxi te laden, is geen makkelijke taak. Maar we zitten ruim en ook onze bagage past er prima in. Op naar onze bestemming, drie uur rijden naar Jaramacoa op 800 meter hoogte, in het plaatsje El Montaña.

Het is tien uur 's avonds en de soep staat heet. We kikkeren er helemaal van op. De koffers zijn al naar de slaapkamers gebracht en we nemen een koude douche, wensen elkaar welterusten en kunnen eindelijk plat. De volgende dagen verlopen rustig en relaxed. Geen spannende voorvallen, maar een heerlijke omgeving midden in de natuur, met prachtig uitzicht. En een aangename temperatuur. We bevinden ons zowat boven de wolken en kunnen die op sommige momenten het huis binnen zien drijven. We leven helemaal op

en maken ontspannende wandelingen in de omringende natuur, tours in de taxi naar verderop gelegen plekken, bezoeken de lagergelegen paardenstallen, spelen gezelligheidsspelletjes en kijken met z'n allen naar De Geisha en Buena Vista Social Club, twee dvd's waar je maar niet genoeg van krijgt. We leven in een volkomen andere wereld. Maar ook daar komt helaas een eind aan, want de laatste vier dagen zullen we doorbrengen in een all-in hotel/resort. De taxi rijdt al voor dag en dauw voor, want de rit zal vijf uur duren. In het dorp is er op dit vroege uur al veel bedrijvigheid. De was van de vorige dag hangt nog te drogen aan de vangrail langs de weg, pa met drie kinderen op de brommer naar school. Een andere brommer, volgeladen met versgebakken brood probeert in balans te blijven. Een drukte op de weg van een ontwakend land. Richting de hoofdstad wordt het allengs nog drukker en wordt er veel te koop aangeboden bij de stoplichten. We proberen het te negeren, we hebben immers niets nodig, met de verwendagen in het hotel in petto.

Hotel Iberostar in Bayahibe. We worden er hartelijk ontvangen met een welkomstdrankje. De kamers zijn in orde en we krijgen een plattegrond van het uitgestrekte complex. Dat wordt in ieder geval heel veel beweging, bij het op en neer lopen van en naar de kamers en de eetzaal. Goed voor de lijn.

We zijn uitgehongerd van de lange rit en betreden als eersten de eetzaal en kijken onze ogen uit. Een enorme hoeveelheid smakelijke gerechten staart ons aan, op een zeer kunstige manier gepresenteerd. Bijna zonde om aan te tasten. Maar de honger viert hoogtij en we lopen langs alle schalen om een keus te maken voor een zeer gevarieerde maaltijd. Met volle bordes keren we aan tafel terug. Zijn onze ogen toch groter geweest

dan onze maag? Het bedienend personeel geeft ons het gevoel een heel bijzonder gezelschap te zijn. De vriendelijke aandacht geeft ons een prettig gevoel van thuiskomen. Dat blijft ook de komende dagen zo. We worden herkend en ze weten precies bij wie de koffie zwart moet, of juist met een scheutje melk. We worden op onze wenken bediend. Wat een service. En wat een variëteit aan eten, en toch elke keer iets anders. Zo kunnen we ons gewicht nooit behouden! Maar gelukkig zijn er ook de gymtoestellen, een sauna en jacuzzi. En het heerlijke lange strand en de zee. We bewegen naar hartelust, spelen van tijd tot tijd een potje triomino (domino), of doen mee aan de bingomiddag die door het hotel georganiseerd wordt, door hun entertainer, die met een witte pruik gemutst, zichzelf Lady Gaga noemt. Na het bingospel is het dezelfde Lady Gaga, die wateraerobic geeft aan de jongedames, die zich om hem heen scharen in het zwembad in de hete zon. Vanaf een veilige afstand in de schaduw slaan wij het tafereel gade en vervolgen ons spel. Dan is het weer tijd voor het avondeten. Na een verfrissende douche gaan we met z'n allen naar de eetzaal, waar het vandaag een bijzondere

avond zal worden. Een van ons is namelijk jarig en wij hebben een verrassing voor haar. Het personeel zingt Happy Birthday in het Engels en in het Spaans en wij voegen er de Papiamentse en Nederlandse versie aan toe. De overige gasten vinden het een hele belevenis dit mee te mogen maken en we krijgen een applaus. Ineens valt de stroom weg en is het pikkedonker. Weer een stroomuitval, die met de regelmaat van de klok voor komt? In het hotel toch niet? Die zullen toch wel een generator hebben? Maar wacht, daar komen ze al aan met de kaarsen. Een hele rij vlammetjes beweegt zich in onze richting en dan is er de cake met kaarsjes. En weer wordt er gezongen en gelukgewenst en gaat het grote licht weer aan. Dan is het tijd voor de show in het hotel. Voldaan van het lekkere eten begeven we ons ernaar toe. Prachtige acts worden opgevoerd en hé, is dat niet Lady Gaga als Michael Jackson? Die heeft er nog een functie bij. Een wervende show.

De dagen vliegen om. Van een tour in de omgeving komt niets terecht. Een volgende keer dan maar. We zijn nu in ieder geval heerlijk ontstressed en relaxed en kunnen aan onze thuisreis beginnen.

De taxi staat keurig op tijd voor en de chauffeur laadt de koffers in. Dan krijgen we een telefoontje uit Curaçao dat de terugvlucht in plaats van half vijf die middag, verschoven is naar elf uur 's avonds. De heenreis nog vers in het geheugen, beslissen we later vanuit het hotel te vertrekken. Wanneer we op het vliegveld aankomen, is de vertrekijd nog steeds onduidelijk. In de vertrekhal zitten meerdere mensen al vele uren te wachten, die op gegeven moment, door de honger gedreven, beginnen te protesteren. Snel worden er vouchers uitgedeeld voor een broodje en een kopje koffie of thee. Dan is het lange tijd stil en afwachten. De klok tikt door, één uur, twee uur, drie uur in de ochtend wanneer we horen dat we om vier uur zullen vertrekken. Om half vijf zitten we in het vliegtuig, een muisstille en slapende vlucht. We krijgen door het vroege uur een schitterend schouwspel te zien van opkomende zonnestrallen boven het wolkendek. We landen en de piloot krijgt een applaus. Weer veilig thuis. Het thuisfront staat er al. De mosa's strompelen door slaapgebrek richting echtgenoot, kinderen, kleinkinderen en zijn geen mosa's meer. Het dagelijks leven vangt weer aan.

Show in het hotel.

Souvenirshops langs de weg.